

Ἐπὶ πολλὰς μεθόδους ἀδελφοὶ βρεῖται ἐνός περὶ τοῦ ἐτοῦς ἐπασχεν ἐκ σπασμῶν, ἄλλοτε μὲν δυνατῶν, ἄλλοτε δὲ ἐλαφρότερον ἀνέν οὐδὲ μὲν ἐπὶ ἐπὶ μετὰ βολῆς εἰς τὴν ὑγείαν τοῦ παιδίου. Πάντα τὰ ὡς αὐτὴ τῆς ἱατρικῆς ἐπιστήμης εἶχον ἡδὴ ἐξενεχθῆναι καὶ οὐδεὶς ἀδελφεία ἐπὶ ἤρχετο. Ἐν μὲν τῶν ἡμερῶν ἐνῶν τὴν ἐθελῶν μὲν ῥήτορ παρῆνεν τὸ τέκνον τῆς δασκάλου μετὰ τῶν τομῶν οὐδὲν τῶν τῶν. Ἐπερὶ τὴν χεῖρα, ὅπως ἐξαγάγῃ αὐτὴν, ἀλλ' ἡ θορὴ ἐξήκολούθει ἐξερχόμενη ἐκ τοῦ στόματος. Ἡ θορὴ τέλος πάντων ἐξῆλθε καὶ ὡς βεβαίως ἡ μὴτηρ, ἥτο 90 ἑκατοστῶν καὶ ὡς ἡμῶν ἐντός τοῦ λάρυγγος τοῦ παιδίου. Ἀμα ὡς ἐξήχθη ἡ θορὴ, οἱ σπασμοὶ ἐπαύσαν ὡς διὰ μαγείας.

Μητέρες! Πόσαι ἠθικαὶ θλίψεις, ἀποτέλεσμα ἐλαχίστων αἰτίων, δύνανται νὰ προληφθῶσι διὰ μικρὰς ἐπαγρηπνήσεως ἐπὶ τῶν παιδίων!

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΜΕΡΟΣ Α' — ΦΥΤΑ

ΚΕΦ. Δ'.

Τὸ χρώμα τῶν ἀνθέων.

᾽Ομιλήσαμεν περὶ ἐρυθρῶν ῥόδων, ἀλλ' ὡς γνωστόν, πάντα τὰ ῥόδα δὲν εἶναι ἐρυθρά. Ὑπάρχουσι καὶ λευκά καὶ κίτρινα. Τινὰ δὲ εἶναι πολὺ ἀνοικτοῦ, ἄλλα δὲ πολὺ βαθέος ἐρυθροῦ χρώματος. Ἀλλ' ἡδὴ πῶς ἐγένοντο τὰ διάφορα ταῦτα χρώματα;

Ἐάν ἐρωτήσητε βανέα τινά, πῶς δίδει εἰς τὰ ὑφάσματα διάφορα χρώματα, θέλει σὰς εἶπει, ὅτι ἐμβάπτει αὐτὰ εἰς διαφόρους βαφάς. Ἐγὼ ἐνταῦθα μίαν βαφὴν, ἥτις δίδει ἐρυθρὸν χρώμα, ἐκεῖ ἄλλην, ἥτις δίδει κίτρινον καὶ οὕτω καθέξῃς διὰ τὰ διάφορα χρώματα. Πλὴν ὅμως τὰ ῥόδα δὲν χρωματίζονται τοιοῦτοτρόπως, δὲν βαπτίζονται εἰς βαφάς, οὐχ' ἥπτον ὅπως πρέπει τὰ χρώματα νὰ ἐρχονται ἐκ τινος. Πόθεν λοιπὸν νομίζετε ὅτι λαμβάνουσιν αὐτά;

Δὲν γνωρίζομεν ἀκριβῶς πῶς γίνονται τὰ χρώματα αὐτά. Ὁ χυμὸς φαίνεται ὁ αὐτὸς εἰς τοὺς καυλοὺς τῶν διαφόρων ῥόδων. Δὲν εἶναι κίτρινος εἰς τὸν καυλὸν τοῦ κίτρινου, οὔτε ἐρυθρὸς εἰς τὸν τοῦ ἐρυθροῦ, ἀλλ' οἱ καυλοὶ πάντων τῶν ῥόδων ὡς καὶ οἱ κάλυκες κατ' ἀρχὰς εἶναι πράσινοι. Πλὴν ἐν ταῖς ἀπαντα τὰ διάφορα χρώματα ἐγένοντο ἐκ τινος, καὶ ἐπειδὴ οὐδὲν ἕτερον ὑπάρχει ἐν αὐτοῖς ἐκτὸς τοῦ χυμοῦ, ὅστις ἐρχεται εἰς τὸν καυλὸν, ἐπόμενον εἶναι, ὅτι τὰ χρώματα γίνονται ἐξ αὐτοῦ. Ὁ αὐτὸς καὶ τὸ φῶς συχτελοῦσι κατὰ τι εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν χρωμάτων, ἀλλὰ ταῦτα γίνονται ἐκ τοῦ χυμοῦ.

᾽Ομιλήσαμεν μὲν περὶ ῥόδων, ἀλλ' ὑπάρχουσι πολλὰ, πάρα πολλὰ ἄλλα ἀνθη-διαφόρων χρωμάτων. Ἄτινα πάντα ἐγένοντο ἐκ τοῦ χυμοῦ, ὅστις ἐρχεται εἰς τοὺς κάλυκας διὰ τῶν καυλῶν. Ταῦτον συμβαίνει εἰς τὰ ἀνθη τῶν δένδρων καὶ εἰς ἐκείνα, τὰ ὅποια βλέπετε ἐπὶ τῶν στελεχῶν καὶ τῶν θάμνων.

Ὁ χυμὸς εἶναι διάφορος εἰς τὰ διάφορα δένδρα ἢ φυτά, ἀλλ' εἰς οὐδὲν ἐξ αὐτῶν θέλετε εὐρεῖ χυμὸν ὁμοῖον μετὰ τὰ ἀνθη, ἅτινα ἐγένοντο ἐξ αὐτοῦ.

Εἰς τινὰ ἀνθη βλέπετε διάφορα χρώματα ὡραίως μεικρυνέντα. Τὰ διάφορα δὲ ταῦτα χρώματα ἐγένοντο ἐκ τοῦ αὐτοῦ χυμοῦ. Εἰς τὸ κηπίον-ῖον βλέπετε πορφυροῦν καὶ κίτρινον χρώμα, εἰς τὴν ἰαῖδα* πορφυροῦν, κίτρινον ἢ κίανον. Τὰ τρία ταῦτα χρώματα εἶναι ὅλως ἀνόμοια, καὶ ἐν ταῖς ἐγένοντο ἐκ τοῦ αὐτοῦ χυμοῦ. Εἰς τὰ σινικά καρυόφυλλα βλέπετε πολλὰ διάφορα χρώματα παραλλήλως τὸ ἐν τοῦ ἄλλου.

Ἐνίοτε τὰ χρώματα ἐπισκιάζουσι τὴν ὡραιότητα ἀλλήλων. Παρατηρεῖτε τοῦτο εἰς τὸ καρυόφυλλον, ἄλλοτε τὸ ἐν χρώμα εἶναι τεθειμένον ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦ ἄλλου ἐν εἶδει γραμμῶν ἢ στιγμάτων. Βλέπετε χρωματιστάς γραμμὰς ἐπὶ τοῦ λειοῦ.** Εἰς τὰ κρίνα τοῦ Τίγρεως ὑπάρχουσι βαθέα στιγμάτα διαφόρων χρωμάτων ἐκ τοῦ ὑπο ἐρυθρο-φαίου ἐκείνου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἰσὶ τεθειμένα.

Πῶς γίνεται, ἵνα ἐκ τοῦ αὐτοῦ χυμοῦ παράγῃται ἐν χρώμα εἰς τι μέρος τοῦ ἀνθους καὶ ἄλλο εἰς ἄλλο, δὲν γινώσκωμεν. Ἐνίοτε δύο ἐντελῶς διάφορα χρώματα εὐρίσκονται παραπλευρῶς. Εἰς τι εἶδος μήκωνος τὰ πέταλα τοῦ ἀνθους εἶναι λευκά, ἐκτὸς τῶν ἄκρων αὐτῶν, ἅτινα εἶναι ἐρυθρά. Φαίνονται ὡς εἰ ἐβύθισαν τὰ ἄκρα τῶν εἰς ἐρυθρὸν βαφὴν. Ἦδη ἀγνοοῦμεν πῶς ὁ χυμὸς, ἐκάμε τὸ ἀνθος λευκὸν πανταχοῦ, ἐξαιρέσει τῶν ἄκρων τῶν πετάλων.

Οὔτε δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν πῶς τὸ ἐν χρώμα ἐγένετο νὰ ἐπισκιάζῃ, οὔτε πῶς εὐρίσκεται ἐπὶ τοῦ ἄλλου. Τοῦτο γίνεται πολλάκις τόσον ἀκριβῶς, ὥστε δὲν δύνασθε νὰ εἰπῇτε, πῶθεν τὸ ἐν χρώμα ἀρχεται καὶ ποῦ τὸ ἄλλο τελευτᾷ. Βλέπετε τοῦτο εἰς τὰ ἀνθη τῆς μηλέας. Τὸ ἐρυθρὸν χρώμα ἐκτείνεται ἐπὶ καθαροῦ λευκοῦ, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει σημεῖον, ὅπόθεν δύνασθε νὰ εἰπῇτε, ὅτι ἀρχεται τὸ λευκόν.

Τὰ χρώματα τῶν ἀνθέων μεταβάλλονται εὐθὺς ἅμα ταῦτα ἀνοίξουσιν. Ἐν ἄνθος δὲν ἔχει ἀκριβῶς τὸ αὐτὸ χρώμα, ὅταν εἶναι κατὰ μέρος μόνον ἠνεωγμένον, καὶ ὅταν ἅπαντα τὰ πέταλα αὐτοῦ ἐκτεθῶσι εἰς τὸ φῶς. Ὑπάρχει εἶδος ἀμπέλου, ἡ ὅποια πάσχει περιεργὸν τινὰ μεταβολὴν εἰς τὸ χρώμα τῶν ἀνθέων τῆς. Ὅταν κατὰ πρῶτον ἀνοίγῃσι ταῦτα εἶναι χρώματος ἀμυροῦ πρασίνου, ὅπερ τηροῦσι, καὶ ὅταν ἐντελῶς ἀνοίξῃσι, πλὴν μετ' αὐτῶν ἀπρὸς τῶν πλούσιον πορφυροῦν χρώμα. Ὁμοίως μετὰ τὴν μεταβολὴν τῶν χρωμάτων, ἂν παρατηρεῖτε εἰς τινες ὁπώρας. Τὸ πορτοκάλιον, ὡς γνωστόν, εἶναι κατ' ἀρχὰς πράσινον, ἀλλ' ὅταν ἐφωτισθῇ γίνεται λαμπροῦ κίτρινου χρώματος.

Δύναμαι ἐπὶ πολὺ νὰ προχωρήσω ὁμιλῶν ὑμῖν περὶ τῶν χρωμάτων τῶν ἀνθέων, ἀλλὰ δύνασθε νὰ παρατηρήσητε ταῦτα ὑμεῖς αὐτοὶ εἰς τοὺς κήπους καὶ ἀγρούς.

* Ἡ ἰαῖδα κρίνου.

** Καὶ τὸ ἀνθος τοῦτο ἀνάγεται εἰς τὴν τάξιν τῶν κρίνων, κακῶς δὲ νομίζεται ὅτι εἶναι ὁ λαλὲς.

και ιδίτε πόσον διαφόρως τα χρώματα είναι τοποθετημένα εις τὸ ἐν και εις τὸ ἄλλο ἀνθός.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΜΗΝΩΝ (*)

ΜΑΡΤΙΟΣ

Ὅτε ὁ Ῥωμύλος, ὁ πρῶτος βασιλεὺς τῆς Ῥώμης, συνέταξε μνηολόγον διὰ τὴν νεοσύστατον αὐτοῦ πόλιν, διήρесе τὸν ἐνιαυτὸν εἰς δέκα μῆνας καὶ ὠνόμασε τὸν πρῶτον μῆνα Μάρτιον πρὸς τιμὴν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καὶ θεοῦ τοῦ πολέμου Ἀρεως, ὁ ὁποῖος λατινιστὶ ὀνομάζεται *Mars* γεν. *Martis*. Ὁ διάδοχος δὲ τοῦ Ῥωμύλου, Νουμᾶ Πομπήλιος ἀναμορφώσας τὸ μνηολόγιον, ἐπρόσθεσε εἰς τὸ Ῥωμαϊκὸν ἔτος τοὺς μῆνας Ἰανουάριον καὶ Φεβρουάριον καὶ κατεβίβασε τὸν Μάρτιον ἐκ τοῦ πρώτου εἰς τὸν τρίτον βαθμὸν διέμεινε δὲ εἰς τὴν στάσιν ταύτην, ἕως οὗ ἡ Χριστιανικὴ ἐκκλησία μετέβαλε τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔτους εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Πάσχα. Ἡ διάταξις αὕτη ἠλλοιώθη πάλιν εἰς τὴν Γαλλίαν τὸ 1564 διὰ ψηφίσματος τοῦ Καρόλου Θ'. προστάσσοντος ν' ἀρχίζῃ ὁ ἐνιαυτὸς εἰς τὸ μέλλον τὴν 1ην Ἰανουαρίου. Τὸ παράδειγμα τοῦτο ἠκολούθησαν οἱ Σκῶτοι τὸ 1599 ἀλλ' εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἡ 25 Μαρτίου ἐξηκολούθει νὰ ᾖ πρώτη τοῦ χρόνου μέχρι τοῦ 1752.

Ὁ Μάρτιος παρίσταται ὡς ἄνθρωπος μελαγχρίνου καὶ ἀγρίας ὀφews, με περικεφαλαίαν ὀπλισμένους, παριστάνων οὐσιωδῶς τὸν Ἐθνικὸν Θεὸν Ἄρν. Ἡ μία του χειρ κρατεῖ δεμάτιον ἀπὸ ἀνθῆ ἀμυγδαλέας καὶ ἀπὸ διάφορα κλωνάρια, ἐπιστήθίζεται δὲ εἰς σκαφεῖον, ἐνὼ καλῶθιον σπέρων κρέμαται ἀπὸ τὸν αὐτὸν βραχίονα. Ἡ δὲ ἄλλη χειρ κρατεῖ ἡ ἐγγίζει κριὸν, πρὸς ὑποδήλωσιν τοῦ ἀστερισμοῦ Κριοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἐμβαίνει ὁ ἥλιος τὴν 8—20ην ἡμέραν τοῦ μηνὸς τούτου, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀρχίζει ἡ ὥρα τῆς ἀνοίξεως, καθ' ἣν ἡ φύσις ἀναγεννᾶται καὶ πάντα τὰ ὀργανικὰ πλάσματα φαίνονται ἀναβιούντα ἐκ τῆς μακρᾶς τοῦ χειμῶνος νάρκης.

Ἐκ Πατρῶν.

N.

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ ΒΙΟΥ

Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν τῷ κόσμῳ λαλουμένων γλωσσῶν ἀναβαίνει εἰς 3, 064. Οἱ κάτοικοι τῆς σφαίρας πρεσβεύουσι 1000 διαφοροὺς θρησκείας. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνδρῶν σχεδὸν ἰσοδυναμεῖ με τὸν ἀριθμὸν τῶν γυναικῶν. Ὁ μέσος ὅρος τοῦ ἀνθρωπίνου βίου ἐστὶ περὶ τὰ 33 ἔτη. Τὸ ἐν τέταρτον τῶν ἀνθρώπων ἀποθνήσκουσι πρὸ τῆς ἡλικίας τῶν ἑπτὰ ἐτῶν τὸ ἥμισυ αὐτῶν πρὸ τοῦ 17ου ἔτους, καὶ οἱ ὑπερβάντες τὴν ἡλικίαν ταύτην ἀπολαύουσιν εὐδαιμονίας, ἥς στερεῖται τὸ ἥμισυ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ἐκ 1000 προ-

σώπων ἐν μόνον φθάνει τὸ 400ον ἔτος τῆς ζωῆς εἰς 100 δὲ μόνον 6 φθάνουσιν εἰς ἡλικίαν 65 ἐτῶν, καὶ ἐκ 500 μόνον ἐν φθάνει τὸ 80ον ἔτος. Τὴν γῆν κατοικῶσιν 1,000,000,000 κατοίκων, τούτων δὲ 333, 333,833 ἀποθνήσκουσιν ἀνὰ πᾶν ἔτος, 91, 824 ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν, 7, 730 ἀνὰ πᾶσαν ὥραν, καὶ 60 ἀνὰ πᾶν λεπτὸν τῆς ὥρας, ἡ 1 ἀνὰ πᾶν δευτερόλεπτον. Οἱ θάνατοι οὗτοι ἀντικαθίστανται δι' ἰσοῦ σχεδὸν ἀριθμοῦ γεννήσεων. Οἱ ἐγγαμοὶ ζῶσι πλεον ἢ οἱ ἀγαμοὶ, καὶ ιδίως οἱ διάγοντες βίον ἐγκρατῆ. Οἱ ὑψηλοὶ τὸ ἀνάστημα εἰσὶ μακροβιώτεροι ἢ οἱ μικροί. Τῶν ἀνθρώπων ζῶσι πλειότεροι μὲν γυναῖκες ἢ ἄνδρες μέχρι τοῦ 15ου ἔτους τῆς ἡλικίας, ὀλιγώτεροι δὲ μετὰ ταῦτα. Ὁ ἀριθμὸς τῶν γάμων ἐστὶν 75 εἰς 1000 άτομα· οἱ γάμοι δὲ εἰσὶ συνηθέστεροι μετὰ τὰς ἰσημερίας, τουτέστι κατὰ τοὺς μῆνας Ἰούνιον καὶ Δεκέμβριον. Οἱ γεννώμενοι κατὰ τὸ ἔαρ εἰσὶν εὐρωστότεροι τῶν ἄλλων. Αἱ γεννήσεις καὶ οἱ θάνατοι συμβαίνουν συνηθέστερον τὴν νύκτα ἢ τὴν ἡμέραν. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνδρῶν, τῶν δυναμένων νὰ φέρωσιν ὄπλα, ὑπολογίζεται ἀναβαίνων τὸ ἐν τέταρτον τοῦ ὅλου πληθυσμοῦ.

ΓΝΩΜΙΚΑ

* Δὲν ἀγαπᾶται τις, διότι ἀγαπᾷ, ἀλλὰ διότι ἀρέσκει.

* * Ὁ ἔρως θέλει πάντοτε κατακτήσεις, ἀλλ' ἡ φιλία θέλει νὰ διατηρῇ ὅ,τι ἀγαπᾷ.

* * Ψευδόμεθα περισσώτερον διὰ τῶν πράξεων ἢ διὰ τῶν λόγων.

* * Ὅσῳ τις προχωρεῖ εἰς τὴν ἡλικίαν ἀγαπᾷ ἑαυτὸν μὲν περισσώτερον, ὀλιγώτερον δὲ τοὺς ἄλλους.

* * Γυνὴ ἐνάρετος συγχωρεῖ εὐκολώτερον ἀκριτομυθίαν ἢ ἀπιστίαν, διότι ἡ μὲν τιμὴ εἶνε πρόληψις, ὁ δὲ ἔρως αἰσθημα ἀληθές.

* * Τὸ κακὸν εἶνε ἴσως καλόν, οὗ τ' ἀποτελέσματα δὲν φαίνονται ἀμέσως.

* * Κεκμηκυῖα ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῶν σχολείων καὶ μηδὲν ἄλλο διανοουμένη ἢ τὴν ἐλευθερίαν ἢ φιλόρεσκος παρθένος καθορᾷ ἐν μὲν τῷ γάμῳ ὀπλοθήκην, ἐν δὲ τῷ συζύγῳ ἄδειαν κυνηγίου.

* * Ἡ υπερηφάνεια εἶνε ζεύγος ξυλίνων ὑποδημάτων, ὅπερ κάμνουσι μὲν τὸν ἄνθρωπον ὑψηλότερον, ἀλλὰ δὲν τὸν καθιστᾷ μέγαν.

* * Πᾶσα γυνή, ἥτις ὁμιλεῖ πολὺ δυνατὰ, δὲν εἶνε γυνὴ πνευματώδης, ἀλλ' εἶνε φανερόν, ὅτι πιστεύει, ὅτι εἶναι τοιαύτη.

* * Ἡ εὐγνωμοσύνη εὐωδιάζει ἐν ταῖς γενναίαις ψυχαῖς καὶ ἀποβάλλει τὴν ἀρωματικὴν αὐτῆς δύναμιν ἐν ταῖς μικροῦ λόγου ψυχαῖς.

* * Τὸ ἀγαπᾶν εἶνε εὐκολώτατον, δυσκολώτατον δὲ τὸ λησμονεῖν.

(*) Ἡ οἰκεία ἱστορία ἐκάστου μηνὸς δὲ δημοσιεύεται εἰς τὸ τῆς πρώτης φυλλάδιον τοῦ ἰδίου μηνός.